

beholder sig i Forstaaelse med Danmark og Tyskland at ordne de Spørgsmaal, der opstaar ved den nævnte Overdragelse, saaledes som det er forudsat i Versailles-traktatens Artikel 114, 2det Stykke. Men til Trods for, at de allierede og associerede Magter har givet en fuldstændig autentisk Fortolkning, ser man altsaa, at den danske Presseattaché betvivler, at Danmark i saa Henseende har nogen Ret. Og dette staar i aaben Strid med den højtærede Udenrigsministers egen Erklæring i Fredericia, hvor det klart og tydeligt siges, at han vilde meget beklage, om den 3-sidede Traktat skulde falde bort, og naturligvis med Rette, fordi vi, saa længe vi har den, saa længe Forhandlingen drejer sig om den, har de allierede Magter til at have Haand i Hanke med den Sag. Men i klar og aaben Strid dermed drister denne Londonerpresseattaché sig altsaa til at stille sig paa — hvad skal jeg sige — egentlig paa Tysklands Standpunkt og i Tysklands Favør at drage Danmarks soleklare Ret i Tvivl. Dette er for mig er fremragende Eksempel paa, hvor godt det er, at denne Presseattachéinstitution ikke bliver for fast, saaledes at den højtærede Udenrigsminister kan sørge for, at hans Politik ikke krydses af hans Presseattachéer, og, hvis den krydses, han da øjeblikkelig kan skride ind og ikke staar overfor det altid meget pinlige og her i Landet sikkert meget besværlige, som det er, at blive af med en Embedsmand.

Med Hensyn til Oplysningskontoret vil jeg for det første gerne gøre opmærksom paa det ejendommelige, at medens der i § 3 nævnes for Arbejdsudvalgets Vedkommende Repræsentanter for Handel, Industri, Landbrug, Skibsfart, Fiskeri og ogsaa Arbejderinteresser, hvad jo navnlig den sidste ærede Taler med Glæde dvælede ved, er Arbejdsgiverinteresserne holdte udenfor. Dette er saa aabenbart inkonsekvent, at man klart nok maa rette Lovforslaget paa dette Punkt. Noget andet er, at det maaske vilde være rigtigt hverken at have Arbejdere eller Arbejdsgivere med, fordi et saadant Oplysningskontors egentlige Opgave aldeles ikke er social eller dog kun sidelænds social. Den er væsentlig af økonomisk Betydning. Jeg maa tilstaa, at jeg her taler udelukkende paa mine egne personlige Vegne, at jeg overfor hele dette Afsnit om det nye Oplysningskontor staar paa ganske samme Standpunkt, som et Mindretal i Kommissionen indtog. En æret Folketingsmand af mit Parti, Hr. Drachmann, gjorde overfor Hr. Fraenkel, der her staar paa samme Standpunkt som jeg, nemlig at Sagen paa ingen Maade er

moden til Løsning, gældende — det gælder altsaa ogsaa mig —, at han var plus royaliste que le roi; thi Erhvervene var jo tilfredse med den foreslaaede Ordning af Oplysningskontoret. Jeg vil dertil gerne bemærke, at en virkelig Royalist, altsaa en virkelig Tilhænger af Kongedømmet som Institution, maa være plus royaliste que le roi, naar den rent tilfældige Indehaver af Kronen ikke staar paa Højde med Situationen, ikke varetager paa kraftig Vis Kongeinstitutionens Interesser, hvad enten det nu sker af bristende Evne eller bristende Villie eller bristende Forstaaelse af den Situation, han i Øjeblikket staar overfor. Den Indvending vil jeg derfor tage meget let. I dette Tilfælde har le roi delvis ikke været helt paa Højde med Situationen, og jeg mener, at da maa man være plus royaliste que le roi. Men ser man nærmere til, er det dog ikke saa slemt. Repræsentanterne for de to Erhverv, der faar mest at gøre med Oplysningskontoret, de, for hvis Skyld det egentlig bliver lavet, hvis det bliver et ret Oplysningskontor, nemlig Handelen og det lille Haandværk, var netop med i det Mindretal, hvor jeg ogsaa havde den Ære at være med, og hvor man gjorde opmærksom paa, at denne Sag endnu ikke var moden. Det er gaaet højst underligt med denne Sag. I sin Tid var det Handelsministeriet, der tog Initiativet dertil, og jeg begriber egentlig ikke, hvorfor Udenrigsministeriet pludselig har fattet den Idé at have et Oplysningskontor og drage denne Sag ind under sig. Det har ikke noget som helst at gøre med Udenrigsministeriets udenrigspolitiske Tjeneste, medmindre Udenrigsministeriet føler Trang til at have et Oplysningskontor for sit eget Personale, sine egne Konsuler og Gesandter. Jeg er bange for, at naar Oplysningskontoret oprettes under Udenrigsministeriet, vil vi komme ind paa noget meget farligt. De Opgaver, som i det af Udenrigsministeren forelagte Forslag var betegnede som Oplysningskontorets fremtidige Opgaver — saaledes om Undersøgelse af Markedsmuligheder, Beskrivelse af fremmede Landes økonomiske Forhold o. s. v., o. s. v. —, er nemlig alle Opgaver, som Konsulkorpset bør varetage, ganske bortset fra et Oplysningskontors Eksistens eller Ikke-Eksistens, og Konsulkorpset vil da faa bibragt den Tro, at nu kan alt dette være ligegyldigt, nu kan Konsulterne gaa omkring og konversere Damer ved 5-Teer, for der er et Oplysningskontor i København, der sørger for det hele, og hos hvem de, hvis det kniber, kan faa Oplysninger. Og saa er paa den aller-